

Anti- Bidepolitik for vores yngste børn

Når et lille barn bider, er det vigtigt at vi først og fremmest anerkender, at barnet ikke gør det af ond vilje. Tværtimod forsøger barnet at udtrykke en følelse, en frustration eller måske blot en nysgerrighed efter den reaktion som opstår, når det har bidt. Det er derfor vores ansvar som voksne, at forsøge at forstå hvad det er barnet giver udtryk for, så vi derigennem kan hjælpe barnet med at finde andre kommunikations veje - for bideri er ikke acceptabelt.

Når et barn bider de andre børn i en institution, kan der hurtigt blive skabt en kultur, hvor pludselig mange børn bider hinanden. Det kan være rigtig svært at stoppe igen, og vi har i institutionen derfor denne Anti- bidepolitik, så vi i tæt samarbejde med forældrene kan være på forkant, og få de små poder til at lære at udtrykke sig på en mere hensigtsmæssig måde.

Forebyggende: Der findes både empati trænende bøger og billedekort som kan være rigtig gode at bruge sammen med børnene, som forebyggende indsats. Allerede i vuggestue alderen kan man tale med børnene om andre menneskers reaktioner og følelser. "Se, pigen bider sin gode ven... av! det må gøre ondt, se hvor han græder... hun må ikke bide - det gør ondt. Skal vi trøste drengen? ... så kan vi puste på ham og æ ham... sådan, det kan han godt li... jeg tror at pigen blev sur på drengen... han tog hendes bil... så skal pigen lære at sige "stop" i stedet for... osv."

En anden forebyggende indsats kan være kontinuerligt at dele børnene op i mindre grupper, så de oplever nærværende voksenkontakt sammen med kun få andre børn. Vi oplever ofte, at hvis børnene er "mætte" efter en nærværende aktivitet om formiddagen, så har de større overskud til at begå sig i den frie leg om eftermiddagen, hvor der ikke er så mange personaler i huset.

Observationer: Når et barn alligevel begynder at bide jævnligt, på trods af forebyggende indsats, så er det vigtigt, at vi hurtigst muligt tager os tid til at observere i hvilke situationer det er, at barnet bider. Jo hurtigere vi ved hvad det er barnet har svært ved, jo hurtigere kan vi også hjælpe barnet med at finde en anden kommunikationsform.

I situationen: Når et barn bider, er det vigtigt, at de voksne tydeligt fortæller barnet, at det ikke er ok at bide! Vi skal selvfølgelig

respekttere barnets grænser og tale ud fra vores egen position: "Jeg vil ikke have at du bider! Stop!!" Herefter kan det være godt at tale med barnet om, hvad det bidte barn føler. "Se, han blev rigtig ked af det... det gjorde ondt på ham... Nu må vi trøste ham og puste..." Herefter er det vigtigt at lede barnet hen til andre handlemuligheder - f.eks. ved at spørge: "Blev du sur på ham?? Husk at sige Stop hvis der er noget du ikke vil ha'..." Det er vigtigt at vise anerkendelse overfor barnets frustrationer og følelser, samtidig med at vi tydeligt fortæller, at det ikke er i orden at bide.

Barnet som bliver bidt: Det gør rigtig ondt at blive bidt og nogle børn er så uheldige, at opleve det flere gange i deres institutions tid, endda ganske uforskyldt. Det er derfor mindst ligeså vigtigt, at vi bruger tid på de børn som er blevet bidt, så de kan få bearbejdet den forskrækkelse de har fået.

Forældresamarbejde i forhold til barnet som bider: Der er ingen forældre som ønsker, at deres børn skal bide og vi skal derfor hurtigst muligt gøre en fælles indsats, så barnet finder andre handlemuligheder. Når vi oplever at et barn begynder at bide jævnlige, indkalder vi til en forældresamtale hurtigst muligt. Til denne samtale vil vi lægge op til en snak omkring helheden for barnets trivsel. Hvordan spiser, sover og trives barnet generelt. Hvordan reagerer barnet når der stilles krav, har barnet et stort temperament og hvordan tackler vi dette mest hensigtsmæssigt. Forældresamtalen ender med en fælles handleplan for, hvordan vi sammen sikrer, at barnet trives godt og hvordan vi får hjulpet barnet ud af bide episoderne.

Forældresamarbejde i forhold til barnet som er blevet bidt: Som forældre kan det være en stor forskrækkelse at hente sit barn, som har et tandsæt siddende i låret eller armen, og de voksne i institutionen må være opmærksomme på, at disse forældre har behov for at vide, at vi tager hånd om sagen så godt som vi kan - og at vi tager det alvorligt når et barn bider. Det er vigtigt, at forældrene til barnet som bliver bidt, ikke går hjem og taler "grimt" om det barn som bider - det kan nemlig være med til at skabe en meget negativ spiral om det barn som har problemer med at bide. I stedet vil det være godt at trøste barnet endnu engang, hvis det stadig gør ondt hvor det er blevet bidt, men samtidig også anerkende, at barnet som har bidt, ikke gjorde det af ond vilje - men at barnet har brug for at lære at tale med sin mund frem for at bide med sin mund.